

стотици години дохождали отъ югъ, взимали отъ тѣхъ много товари и правѣли желѣзо.

Единъ день лапландецътъ Манги се срещналъ въ едно селище на югъ съ единъ свещеникъ и му разправилъ за чуднитѣ камъни. Той показалъ на свещеника кжсове отъ тѣхъ и го помолилъ да му напише писмо до Стокхолмъ, съ което искалъ да изпратятъ геологъ да изследва тѣзи камъни. Дълго време ученитѣ отъ Стокхолмъ клатѣли глави и не можели да повѣрватъ, че въ страната на страшнитѣ студове може да се намѣри нѣщо полезно. Пристигнало второ и трето писмо, и най-после тѣ се решили да изпратятъ човѣкъ въ Лапландия да изследва планинитѣ. Не следъ дълго пристигнали първитѣ съобщения, които не били много добри. Наистина, геологътъ намѣрилъ желѣзна руда, но споредъ тогавашнитѣ разбирания, тя не била добра и не заслужавало да се обръща внимание на нея.

Ученитѣ наново се събрали. Предъ тѣхъ лежала картата на Лапландия съ нейнитѣ неизследвани мѣстности, означени като бѣли полета. Тукъ-тамѣ имало селища на рибари и дървари. Областѣта Кируна била означена съ кръстче. Единъ отъ господата взелъ една масщабна линия и измѣрилъ разстоянието отъ Кируна до Атлантическия океанъ и Ботническо море. 150 клм. до Атлантика и 300 клм. до Ботника, по права линия презъ гори, планини и ледени полета. Всички се засмѣли на това и изпратили едно съобщение до провинциалното управление на Лапландия, че Кируна не може да ги занимава повече. Геологътъ се завърналъ и актътъ за този случай изчезналъ изъ архивитѣ на геологическия институтъ.

Всѣка пролѣтъ, когато слънцето почвало да разтопява ледената покривка на земята, вѣчно скитащитѣ стада на лапландеца Манги се завръщали въ родината си Кирунаваара, край бистритѣ брѣгове на езерето, и тѣхниятъ тропотъ и ревъ съживявалъ страната. Сино-